

Brusel 18. června 2026
(OR. en)

10802/26
ADD 1

COPEN 236
CT 82
DROIPEN 114
JAI 849

PRŮVODNÍ POZNÁMKA

Odesílatel:	Martine DEPREZOVÁ, ředitelka, za generální tajemnici Evropské komise
Datum přijetí:	17. června 2026
Příjemce:	Thérèse BLANCHETOVÁ, generální tajemnice Rady Evropské unie
Č. dok. Komise:	COM(2026) 277 annex
Předmět:	PŘÍLOHA ZPRÁVY KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ o hodnocení směrnice (EU) 2018/1673 o boji vedeném trestněprávní cestou proti praní peněz

Delegace naleznou v příloze dokument COM(2026) 277 annex.

Příloha: COM(2026) 277 annex

V Bruselu dne 17.6.2026
COM(2026) 277 final

ANNEX

PŘÍLOHA

**ZPRÁVY KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ
o hodnocení směrnice (EU) 2018/1673 o boji vedeném trestněprávní cestou proti praní
peněz**

{SWD(2026) 148 final}

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

posuzující, do jaké míry členské státy přijaly opatření nezbytná k dosažení souladu se směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1673 ze dne 23. října 2018 o boji vedeném trestněprávní cestou proti praní peněz

1 ÚVOD

Směrnice 2018/1673 o boji vedeném trestněprávní cestou proti praní peněz (dále jen „směrnice“) vstoupila v platnost dne 2. prosince 2018. Všechny 25 členských států EU¹ vázaných touto směrnicí (tj. všechny kromě Dánska a Irska) muselo uvést v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 3. prosince 2020.

V souladu s čl. 14 odst. 1 směrnice tato zpráva hodnotí, do jaké míry přijaly členské státy opatření nezbytná k dosažení souladu se směrnicí. Tato zpráva se předkládá jako příloha zprávy podle čl. 14 druhého pododstavce směrnice, která posuzuje přidanou hodnotu směrnice.

Tato analýza vychází z informací, které členské státy poskytly Evropské komisi do 20. října 2025, a z externí studie.

Směrnice stanoví společné definice trestných činů a sankcí v členských státech EU zaměřené na boj proti praní peněz, aby se usnadnila policejní a justiční spolupráce a pachatelům trestných činů se zabránilo zneužívat méně přísné vnitrostátní systémy. Vzhledem k tomu, že hlavním prostředkem organizované trestné činnosti je praní nelegálních výnosů, pomáhá směrnice oslabit finanční základnu zločineckých sítí a podporuje úsilí o jejich rozbití. Vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly úmyslnou přeměnu nebo převod majetku, o němž je známo, že pochází z trestné činnosti, zatajení nebo zastření skutečné povahy, zdroje, umístění, pohybu nebo vlastnictví tohoto majetku a jeho nabytí, držení nebo používání. Směrnice rovněž umožňuje členským státům rozšířit skutkovou podstatu trestného činu praní peněz na případy, kdy pachatel „měl podezření nebo si měl být vědom“, že majetek pochází z trestné činnosti. Ukládá členským státům povinnost zavést přitěžující okolnosti (např. zapojení zločinecké organizace nebo praní peněz prostřednictvím profesní činnosti) a požaduje, aby tresty byly účinné, přiměřené a odrazující, včetně minimální horní hranice trestní sazby nejméně čtyř let a v příslušných případech opatření týkajících se odpovědnosti právnických osob. Obsahuje pravidla týkající se soudní příslušnosti a povinnosti zajistit a konfiskovat výnosy a nástroje a ukládá členským státům povinnost zabezpečit, aby byly zavedeny účinné vyšetřovací nástroje pro vyšetřování praní peněz.

Zpráva uvádí, že členské státy vyvinuly značné úsilí, aby zajistily soulad vnitrostátních právních předpisů s ustanoveními směrnice, přičemž v omezeném počtu členských států jsou patrné určité nesrovnalosti a nedostatky.

Nad rámec analýzy provedené v této zprávě na základě informací, které byly Komisi doposud poskytnuty, mohou existovat další problémy týkající se provádění a další ustanovení, která nebyla Komisi oznámena, nebo další legislativní a nelegislativní vývoj, který provedení ovlivňuje. Tato zpráva by proto neměla Komisi bránit v dalším posuzování provedení a uplatňování směrnice v členských státech.

¹ Když se v této zprávě hovoří o „25 členských státech“ nebo jiném počtu členských států, jedná o členské státy, které jsou směrnicí vázány.

2 SOULAD PROVEDENÍ SMĚRNICE PODLE JEDNOTLIVÝCH USTANOVENÍ

V této kapitole je přezkoumáno provedení směrnice členskými státy ve vnitrostátním právu a článek po článku je posouzena úplnost a soulad vnitrostátních právních předpisů s požadavky směrnice.

Článek 2 – Definice (včetně predikativních trestných činů)

Článek 2 obsahuje tři definice. Ustanovení **čl. 2 odst. 1** definuje „**trestnou činnost**“ jako všechny trestné činy, za které lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně jeden rok, nebo, není-li horní hranice trestní sazby stanovena, všechny trestné činy, za které lze uložit trest odnětí svobody s dolní hranicí trestní sazby přesahující šest měsíců. Trestné činy, které představují trestnou činnost, se považují za predikativní trestné činy pro praní peněz, tj. členské státy kriminalizují minimálně praní majetku pocházejícího z těchto trestných činů.

Kromě toho jsou členské státy bez ohledu na trestní sazby povinny v každém případě zahrnout okruh trestných činů v rámci každé z 22 kategorií trestných činů uvedených v čl. 2 odst. 1 (mezi ně patří trestné činy harmonizované na úrovni EU)².

Velká většina členských států, které jsou vázány směrnicí, šla nad její rámec a přijala tzv. „přístup zaměřený na všechny druhy trestné činnosti“, podle kterého může jakýkoli trestný čin představovat predikativní trestný čin pro praní peněz. Pět členských států (**Francie, Nizozemsko, Lucembursko, Portugalsko, Rakousko**) vymezuje zvláštní kategorie trestných činů, které mohou představovat predikativní trestné činy pro praní peněz.

Všechny členské státy správně provedly definici trestné činnosti stanovenou v čl. 2 odst. 1.

Ustanovení **čl. 2 odst. 2** obsahuje širokou definici „**majetku**“, který může být vhodným objektem trestného činu praní peněz. V tomto smyslu se majetkem rozumí jakákoli aktiva hmotná nebo nehmotná, movitá nebo nemovitá, materiální nebo nemateriální povahy, a právní dokumenty nebo nástroje v jakékoliv formě včetně elektronické nebo digitální prokazující právní nárok na taková aktiva nebo podíl na nich. Ačkoli členské státy nepřevzaly pojem majetek výslovně do svých právních předpisů týkajících se praní peněz, často stanoví definice v jiných právních textech, které se používají i pro účely vymezení předmětů praní peněz, čímž je zajištěn soulad s tímto ustanovením.

Zatímco 23 členských států provedlo definici majetku stanovenou v čl. 2 odst. 2, zdá se, že právní předpisy v **Německu a Rakousku** nepovažují ušetřené výdaje (jako jsou daně neodvedené v důsledku spáchání daňového trestného činu) za majetek, který může být předmětem praní peněz. Paragraf 165 odst. 6 rakouského trestního zákoníku v podstatě vylučuje z působnosti praní peněz pouhé úspory, jako jsou nerealizované ztráty, které nevznikly, vzdání se nároků nebo vyhnutí se výdajům a poplatkům. To rakouským orgánům brání v tom, aby v případě peněz ušetřených nezákonným neplacením daní, které se následně staly předmětem praní peněz, uplatnily trestný čin praní peněz. Ve starém znění paragrafu 261 odst. 5 německého trestního zákoníku byly výdaje ušetřené daňovým únikem výslovně zahrnuty do rozsahu trestného činu praní peněz. Reformou v roce 2021 byl tento odstavec vypuštěn, čímž byly tyto ušetřené výdaje z rozsahu trestného činu vyňaty. Zdá se, že obě

² Viz 5. bod odůvodnění.

jurisdikce tedy mají za to, že předmětem trestného činu praní peněz může být pouze majetek, který představuje skutečně zvýšení majetku osoby, např. peníze získané trestným činem obchodování s drogami nebo díky slevě na dani. Široká definice majetku ve směrnici však zahrnuje všechny druhy majetku, včetně ušetřených výdajů, i když nejsou výslovně uvedeny.

Ustanovení **čl. 2 odst. 3** definuje „**právní osobu**“ jako každý subjekt, který má podle příslušné právní úpravy právní subjektivitu, s výjimkou států nebo veřejných subjektů při výkonu státní moci a veřejných mezinárodních organizací. Podobně jako v případě pojmu „majetek“ definuje mnoho členských států „právní osobu“ v jiných právních předpisech, které se rovněž použijí pro účely trestných činů praní peněz. To je v souladu se směrnicí.

Článek 3 – Trestné činy praní peněz

Ustanovení **čl. 3 odst. 1** vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly a) přeměnu nebo převod majetku, b) zatajení nebo zastření různých znaků majetku a c) nabývání, držení nebo užívání majetku, pokud pachatel takového jednání ví, že tento majetek pochází z trestné činnosti.

Členské státy provedly toto ustanovení různými způsoby. Sedm členských států (**Bulharsko, Česká republika, Řecko, Finsko, Maďarsko, Polsko a Rumunsko**) provedlo prvek úmyslu nepřímou, a to na základě obecných zásad trestního práva, které stanoví, že trestný čin je naplněn pouze tehdy, je-li přítomen prvek úmyslu. Zbývající členské státy výslovně zahrnuly prvek úmyslu do vnitrostátních ustanovení, která kriminalizují praní peněz.

Ustanovení **čl. 3 odst. 2** dává členským státům možnost dále kriminalizovat praní peněz, pokud pachatel nevěděl, ale měl podezření nebo si měl být vědom toho, že daný majetek pochází z trestné činnosti (praní peněz z nedbalosti). Tuto možnost využilo **patnáct členských států**³ a kriminalizovalo praní peněz z nedbalosti.

Vzhledem k tomu, že složité systémy praní peněz znesnadňují prokázání predikativního trestného činu, je záměrem směrnice rovněž odstranit praktické a právní překážky pro stíhání praní peněz jako samostatného trestného činu. Za tímto účelem směrnice ukládá členským státům povinnost umožnit stíhání a odsouzení v případě **praní peněz, aniž by se vyžadovalo odsouzení za predikativní trestný čin (čl. 3 odst. 3 písm. a))** a aniž by orgány musely **prokazovat všechny znaky predikativního trestného činu** (což může zahrnovat totožnost pachatele trestné činnosti, z níž majetek pochází) (**čl. 3 odst. 3 písm. b))**. Toto se dále označuje jako „samostatné praní peněz“.

Šestnáct členských států⁴ neprovedlo toto ustanovení výslovně, ale **prostřednictvím „implicitního provedení“**, tj. tím, že ve svých vnitrostátních právních předpisech o praní peněz výslovně neuvedly, že musí být splněny podmínky, jako je předchozí nebo současné odsouzení za predikativní trestný čin nebo zjištění všech skutkových podstat a okolností predikativního trestného činu.

Komise konstatuje, že **hranice pro prokázání nezákonného původu majetku u soudu se v jednotlivých členských státech značně liší.**

³ Belgie, Kypr, Česká republika, Německo, Španělsko, Finsko, Chorvatsko, Maďarsko, Lotyšsko, Malta, Nizozemsko, Polsko, Švédsko, Slovinsko a Slovensko.

⁴ Belgie, Bulharsko, Česká republika, Estonsko, Finsko, Francie, Chorvatsko, Maďarsko, Itálie, Nizozemsko, Polsko, Portugalsko, Rumunsko, Švédsko, Slovinsko a Slovensko.

Ve **čtrnácti členských státech**⁵ není při prokazování nezákonného původu majetku nutné uvádět druh predikativního trestného činu. Postačí spíše prokázat, že majetek, který je předmětem praní peněz, pochází ze spáchané trestné činnosti, což výrazně usnadňuje stíhání praní peněz.

Soudy v řadě členských států však stále kladou vysoké nároky na prokázání existence predikativního trestného činu. **Deset členských států**⁶ stále vyžaduje, aby orgány určily kategorii trestného činu, do které predikativní trestný čin patří (např. obchodování s drogami, obchodování s lidmi, podvod atd.). Dva **členské státy (Bulharsko a Polsko)** vyžadují obzvláště vysokou úroveň důkazů ohledně predikativního trestného činu. **Bulharsko**⁷ stále vyžaduje prokázání druhu trestného činu a místa a času jeho spáchání. V **Polsku** je podle judikatury⁸ nutné prokázat, že konkrétní majetek pochází z konkrétního predikativního trestného činu, a to dostatečně konkrétním způsobem.

Jak je rovněž uvedeno ve zprávě o hodnocení, **znění směrnice je velmi široce pojato a takové provedení umožňuje**. Směrnice vyžaduje, aby odsouzení za praní peněz bylo možné, „aniž by bylo nezbytné prokazovat všechny skutečnosti nebo okolnosti“ predikativního trestného činu, ale taková formulace znamená, že právní předpisy mohou přesto vyžadovat, aby orgány prokázaly všechny znaky predikativního trestného činu kromě jednoho.

S ohledem na tento široký prostor, který směrnice členským státům poskytuje, **nebyl v případě čl. 3 odst. 3 písm. a) a b) zjištěn žádný případ nesouladu**.

Všechny členské státy provedly ve vnitrostátním právu v souladu s požadavky směrnice ustanovení, že trestné činy praní peněz zahrnují i majetek pocházející z jednání v jiném členském státě nebo zemi mimo EU, pokud by toto jednání bylo považováno za predikativní trestný čin, kdyby k němu došlo v příslušném členském státě (**čl. 3 odst. 3 písm. c)**).

Z důvodu proporcionality dává **čl. 3 odst. 4** členským státům možnost zúžit rozsah přeshraničních případů, kdy je praní peněz trestné, tj. pokud k predikativnímu trestnému činu došlo v zemích, kde takové jednání není trestné (požadavek „oboustranné trestnosti“). U některých kategorií závažných trestných činů však tato možnost zúžení přeshraniční působnosti není k dispozici. V případech účasti v organizované zločinecké skupině, terorismu, obchodování s lidmi, převaděčství migrantů, sexuálního vykořisťování, obchodování s drogami a korupce spáchaných v jiném členském státě EU nebo ve třetí zemi musí být možné stíhat osobu za praní peněz i v případě, že jednání, které vedlo k získání peněz, není v této jiné zemi trestným činem.

Osm členských států⁹ využilo možnosti požadovat „oboustrannou trestnost“. **Lucembursko**¹⁰ však vyžaduje oboustrannou trestnost u některých trestných činů, u nichž by se tato zásada neměla uplatňovat, konkrétně u účasti na zločinném spolčení a vydírání.

Členské státy musí rovněž zajistit, aby jednání, která jsou trestná jako praní peněz podle čl. 3 odst. 1 písm. a) a b), byla trestná v případě „samopraní“ (**čl. 3 odst. 5**), tedy v případě, kdy

⁵ Rakousko, Belgie, Španělsko, Francie, Itálie, Lucembursko, Lotyšsko, Litva, Malta, Nizozemsko, Rumunsko, Švédsko, Slovensko a Slovinsko.

⁶ Bulharsko, Chorvatsko, Kypr, Česko, Německo, Estonsko, Řecko, Maďarsko, Polsko a Portugalsko.

⁷ Článek 253 bulharského trestního zákoníku.

⁸ Rozsudek Nejvyššího soudu k čl. 299 § 1 trestního zákoníku.

⁹ Rakousko, Německo, Estonsko, Řecko, Finsko, Maďarsko, Lucembursko a Portugalsko.

¹⁰ Článek 506-3(2) Code pénal ve spojení s článkem 5-1 Code de procédure pénale.

osoba, která spáchala predikativní trestný čin nebo se na něm podílela, pere výnosy z vlastního trestného činu.

Členské státy provedly toto ustanovení výslovně ve svých vnitrostátních právních předpisech **nebo implicitně** tím, že nestanovily podmínku, aby byl pachatel predikativního trestného činu odlišný od pachatele trestného činu praní peněz. Některé členské státy zahrnuly do svých vnitrostátních právních předpisů **výjimky, které nemají vliv na soulad**, např. **Německo** požaduje, aby byl nezákonný majetek nějakým způsobem uveden do oběhu, a **Itálie a Estonsko** vylučují z působnosti používání pro osobní potřebu. Proto nebyl zjištěn žádný případ nesouladu.

Článek 4 – Návod, pomoc a pokus

Článek 4 vyžaduje, aby **vedlejší trestné činy, tj. návod** ke spáchání trestného činu praní peněz, **pomoc** při jeho spáchání a **pokus** o jeho spáchání, bylo možné trestat jako trestný čin.

Všech 25 členských států provedlo článek 4 správně.

Článek 5 – Tresty ukládané fyzickým osobám

Článek 5 vyžaduje, aby za trestné činy praní peněz a vedlejší trestné činy bylo možné **uložit účinné, přiměřené a odrazující trestní sankce**, přičemž stanoví, že za trestné činy praní peněz musí být možné uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně čtyři roky.

V tomto ohledu Komise poznamenává, že Švédsko¹¹ stanovilo ve svých právních předpisech maximální hranici dvou let, zatímco **Řecko¹²** zřejmě nedodrželo hranici čtyř let, pokud je predikativní trestný čin přečinem, což v praxi znamená, že trest za praní peněz není dostatečně vysoký u široké škály predikativních trestných činů stanovených ve směrnici.

Článek 6 – Přitěžující okolnosti

Ustanovení **čl. 6 odst. 1** stanoví dvě povinné přitěžující okolnosti: pokud je praní peněz **spácháno v rámci zločinného spolčení** nebo pokud je **spácháno při výkonu profesní činnosti „povinné osoby“**, kterou se rozumí subjekt podléhající zvláštní oznamovací povinnosti a povinnosti ověřování klienta podle právních předpisů EU proti praní peněz¹³.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že **Litva, Polsko a Slovinsko** nezavedly do svých právních předpisů přitěžující okolnost praní peněz spáchaného povinnou osobou; **Kypr¹⁴** nestanovil přitěžující okolnosti v případě návodu k trestnému činu praní peněz, pomoci při jeho spáchání a pokusu o jeho spáchání; **Řecko¹⁵** nemůže použít přitěžující okolnosti, pokud je predikativním trestným činem přečinem, což v praxi vylučuje širokou škálu predikativních trestných činů stanovených ve směrnici.

¹¹ Lag (2014:307) om straff för penningtvättsbrott, 3 §.

¹² Ustanovení čl. 39 odst. 1 písm. d), L. 4557/2018.

¹³ Viz zejména čl. 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu (*Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 73, poslední konsolidované znění k dispozici zde: [EUR-Lex – 02015L0849-20241230 – CS – EUR-Lex](#)*).

¹⁴ Část I §4 odst. 4. L. 188(I)/2007.

¹⁵ Ustanovení čl. 39 odst. 1 písm. d), L. 4557/2018.

Ustanovení **čl. 6 odst. 2** nabízí členským státům možnost zavést dvě další přitěžující okolnosti: **a)** pokud majetek, který je předmětem praní peněz, dosahuje značné hodnoty, nebo **b)** pokud byl majetek, který je předmětem praní peněz, získán ze souboru konkrétních trestných činů¹⁶. **Možnost a) provedlo čtrnáct členských států¹⁷, možnost b) čtyři členské státy¹⁸.**

Všechny členské státy, které tyto možnosti využily, je provedly způsobem, který je v souladu se směrnicí.

Článek 7 – Odpovědnost právnických osob

Podle směrnice musí být možné činit právnické osoby odpovědnými za trestné činy praní peněz, včetně samopraní. To zahrnuje jednání jakékoli osoby, která jedná buď samostatně, nebo jako součást orgánu právnické osoby a má v tomto subjektu vedoucí postavení (**čl. 7 odst. 1**). Členské státy musí rovněž zajistit, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými, pokud nedostatečný dohled nebo kontrola umožnily spáchání trestného činu (**čl. 7 odst. 2**). Odpovědnost právnických osob by však neměla vylučovat možnost zahájit trestní stíhání proti fyzickým osobám, které se na spáchání trestných činů podílely jako pachatelé (**čl. 7 odst. 3**).

Pokud jde o odpovědnost právnických osob, Francie do svých právních předpisů **nezavedla** možnost činit právnické osoby odpovědnými v případě, že k trestným činům praní peněz mohlo dojít v důsledku nedostatečného dohledu nebo kontroly ze strany osoby ve vedoucím postavení v rámci tohoto subjektu.

Článek 8 – Sankce ukládané právnickým osobám

Článek 8 vyžaduje, aby členské státy zajistily, že právnickou osobu odpovědnou podle článku 7 bude **možné potrestat účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi, které v každém případě zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy**. Všechny členské státy toto ustanovení provedly v souladu se směrnicí.

Kromě toho **článek 8 uvádí možnosti dalších sankcí**, od vyloučení právnické osoby z veřejných výhod nebo podpory, přes vyloučení z přístupu k veřejnému financování, zákaz výkonu obchodní činnosti, uložení soudního dohledu nad subjektem a uzavření provozoven používaných ke spáchání trestného činu až po možnost soudního příkazu ke zrušení společnosti (tj. likvidaci). **Jednu nebo více z těchto možností využilo devatenáct členských států¹⁹. Šest členských států nevyužilo žádnou z možností.**

Všechny členské státy, které tyto možnosti využily, je provedly v souladu se směrnicí.

Článek 9 – Konfiskace

Článek 9 od členských států vyžaduje **zajištění toho, aby příslušné vnitrostátní orgány zajistily nebo případně konfiskovaly** výnosy pocházející ze spáchání nebo z přispění ke

¹⁶ Účast na organizované zločinecké skupině nebo vydírání, terorismus, obchodování s lidmi a převaděčství migrantů, sexuální vykořisťování, nedovolený obchod s omamnými látkami a korupce.

¹⁷ Rakousko, Bulharsko, Kypr, Česká republika, Estonsko, Řecko, Finsko, Chorvatsko, Maďarsko, Lotyšsko, Polsko, Švédsko, Slovinsko a Slovensko.

¹⁸ Řecko, Španělsko, Finsko a Chorvatsko.

¹⁹ Belgie, Kypr, Česká republika, Německo, Řecko, Španělsko, Francie, Chorvatsko, Maďarsko, Itálie, Litva, Lucembursko, Lotyšsko, Malta, Polsko, Portugalsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko.

spáchání trestných činů praní peněz uvedených v této směrnici a nástroje, které byly použity nebo byly určeny k použití pro spáchání takových trestných činů nebo k přispění k jejich spáchání, a to v souladu se směrnicí 2014/42/EU o konfiskaci²⁰.

Všech 25 členských států provedlo článek 9 v souladu se směrnicí.

Článek 10 – Soudní příslušnost

Podle **čl. 10 odst. 1** je členský stát povinen stanovit **příslušnost** svých soudů pro trestné činy praní peněz, pokud je trestný čin spáchán na jeho území (**čl. 10 odst. 1 písm. a)**) nebo pokud je pachatel jeho státním příslušníkem (**čl. 10 odst. 1 písm. b)**). Všechny **členské státy** toto ustanovení provedly v souladu se směrnicí.

Pokud jde o **čl. 10 odst. 1 písm. b)**, je třeba poznamenat, že konkrétně v případě, kdy je pachatel státním příslušníkem členského státu, bylo toto ustanovení provedeno odlišným způsobem, zejména pokud jde o požadavek **oboustranné trestnosti**²¹.

Vzhledem k absenci zvláštního ustanovení, které by se touto otázkou zabývalo, se zdá, že **deset členských států**²² provedlo směrnici, aniž by výslovně stanovilo oboustrannou trestnost jako předpoklad pro uplatnění příslušnosti. Naopak **jedenáct členských států**²³ výslovně začlenilo výše uvedený požadavek jako podmínku pro určení soudní příslušnosti ve vztahu ke svým státním příslušníkům. Mezitím **tři členské státy**²⁴ výslovně vyloučily požadavek oboustranné trestnosti u trestných činů praní peněz.

Ustanovení **čl. 10 odst. 2** umožňuje členským státům rozšířit příslušnost svých soudů na případy, kdy **a)** pachatel má obvyklé bydliště na jejich území nebo **b)** byl trestný čin spáchán ve prospěch právnické osoby usazené na jejich území. **Čtrnáct členských států**²⁵ využilo možnosti podle **čl. 10 odst. 2 písm. a)**. **Deset členských států**²⁶ využilo možnosti podle **čl. 10 odst. 2 písm. b)** v souladu s požadavky směrnice.

Článek 11 – Vyšetřovací nástroje

Článek 11 vyžaduje, aby osoby, útvary nebo služby příslušné k vyšetřování nebo stíhání trestných činů praní peněz, včetně návodu, pomoci a pokusu, měly k dispozici **účinné vyšetřovací nástroje**, jako jsou prostředky používané v boji proti organizované trestné činnosti nebo jiným závažným trestným činům²⁷. **Všech 25 členských států provedlo článek 11 v souladu se směrnicí.**

3 ZÁVĚRY

²⁰ Viz 16. bod odůvodnění směrnice o boji proti praní peněz: „[...] Členské státy by měly ve všech případech stanovených ve směrnici 2014/42/EU přinejmenším zaručit zajištění a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti. Členské státy by rovněž měly důkladně zvážit, zda by nebylo vhodné zavést konfiskaci ve všech případech, kdy není možné zahájit, či dokončit trestní řízení, včetně případů, kdy pachatel zemřel.“

²¹ To je zásada, podle níž lze soudní příslušnost uplatnit pouze tehdy, pokud je dané jednání trestné jak ve státě, který vede trestní stíhání, tak ve státě, v němž bylo spácháno.

²² Bulharsko, Česko, Itálie, Lotyšsko, Maďarsko, Malta, Polsko, Slovinsko, Slovensko, Finsko.

²³ Belgie, Německo, Estonsko, Španělsko, Francie, Chorvatsko, Kypr, Litva, Lucembursko, Rakousko, Švédsko.

²⁴ Řecko, Nizozemsko, Rumunsko.

²⁵ Rakousko, Belgie, Estonsko, Španělsko, Finsko, Chorvatsko, Litva, Lucembursko, Lotyšsko, Malta, Nizozemsko, Portugalsko, Švédsko a Slovensko.

²⁶ Rakousko, Česká republika, Estonsko, Řecko, Španělsko, Lucembursko, Lotyšsko, Polsko, Slovinsko a Slovensko.

²⁷ Viz rovněž 19. bod odůvodnění: „Mělo by tak být zajištěno, že budou k dispozici dostatečný počet pracovníků, cílená odborná příprava, zdroje a nejnovější technologická kapacita. [...]“

Vzhledem k tomu, že praní peněz má pro sítě organizované trestné činnosti význam jako klíčový nástroj financování a prostředek k zajištění nezákonných zisků a pronikání do legální ekonomiky, je harmonizace trestněprávní reakce na praní peněz zásadní součástí širšího úsilí Unie o narušení a rozbití zločineckých sítí, jak je zdůrazněno v Evropské strategii vnitřní bezpečnosti ProtectEU²⁸.

Komise uznává úsilí vyvinuté členskými státy za účelem přijetí opatření k dosažení souladu se směrnicí. Přestože přetrvávají některé nesrovnalosti a nedostatky, celkově je provedení směrnice v zásadě v souladu s požadavky a členské státy přijímají rozsáhlá opatření ke sladění vnitrostátních právních předpisů s normami EU. Většina členských států přijala zvláštní právní předpisy, aby splnila požadavky směrnice, zatímco některé z nich se zcela nebo do značné míry spoléhaly na stávající vnitrostátní předpisy.

Aby bylo zajištěno úplné a správné provedení směrnice, bude Komise i nadále podporovat členské státy při řešení zjištěných nedostatků. Proto bude mimo jiné sledovat a zajišťovat soulad vnitrostátních opatření s ustanoveními směrnice.

²⁸ [EUR-Lex – 52025DC0148 – CS – EUR-Lex.](#)